

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 174/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť Dopravných stavieb, a. s., Námestie sv. Michala 171/4, Jaslovské Bohunice, zastúpených advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava-Staré Mesto, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Bizoň, L.L.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Snr 2/2017 z 13. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dopravných stavieb, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť Dopravných stavieb, a. s. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky („ďalej len „ústava“), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva vyjadriť

sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. decembra 2017 sp. zn. 3 Snr 2/2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Národný bezpečnostný úrad Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) rozhodnutím č. SP-OBP-928-9/2014-C z 23. septembra 2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodol o tom, že podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, a to z dôvodu, keďže u neho bolo zistené bezpečnostné riziko, a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia. Prvostupňovým rozhodnutím úrad rozhodol, že podľa § 46 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. sťažovateľ nespĺňa podmienku na vydanie potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti, a následne podľa § 50 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. úrad ukončil bezpečnostnú previerku sťažovateľa.

3. Sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozhodnutiu z 23. septembra 2014 prostredníctvom právneho zástupcu – advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ], odvolanie z 21. apríla 2014, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia úradu. Úrad o tomto rozhodnutí sám nerozhodol, a preto ho spolu so stanoviskom k podanému odvolaniu č. SP-OBP-928-13/2014-C z 10. decembra 2014 a ostatným spisovým materiálom, ktorý sa týkal napadnutého rozhodnutia, predložil 17. decembra 2014 Výboru Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „výbor“) na preskúmanie rozhodnutí úradu.

4. Výbor 5. februára 2015 vydal rozhodnutie o odvolaní č. CRD-1706-12/2013-VPRNBU (ďalej len „rozhodnutie výboru“), v ktorom dospel k názoru, že sťažovateľa nemožno podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. považovať za bezpečnostne spoľahlivého, keďže bolo u neho zistené bezpečnostné riziko,

a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čím nespĺňa podmienku bezpečnostnej spoľahlivosti podľa § 46 písm. c) tohto zákona. Zistenie skutkového stavu, z ktorého rozhodnutie úradu z 23. septembra 2014 vychádzalo, bolo podľa výboru v súlade s obsahom listinných dôkazov zhromaždených v bezpečnostnom spise. Výbor konštatoval, že zo zisteného skutkového stavu úradu vyvodil správny záver a dostatočným spôsobom ho odôvodnil. Námietky sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní výbor považoval za skutkovo a právne neodôvodnené pre zrušenie prvostupňového rozhodnutia úradu, a preto odvolanie sťažovateľa podané proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietol.

5. Sťažovateľ po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov podal 20. apríla 2015 žalobu na najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia výboru. Podanou žalobou zároveň žiadal zrušiť rozhodnutie výboru a vrátiť vec na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Snr 2/2017 z 13. decembra 2017 rozhodol, že výrokom I žalobu sťažovateľa zamietol, výrokom II mu nepriznal náhradu trov konania a výrokom III mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 70 € v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Podľa názoru sťažovateľa uvedeného v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. marca 2018 sa najvyšší súd „*dopustil viacerých pochybení, v dôsledku ktorých boli porušené viaceré práva sťažovateľa, okrem toho, že neumožnili sťažovateľovi vôbec nahliadnuť do spisu a realizovať tak vlastné procesné práva, neumožnili mu ani vyjadriť sa k predpokladom rozhodnutí, ani ku skutočnostiam ktoré považovali za preukázané*“.

8. Ďalej sťažovateľ namietal správnosť prvostupňového rozhodnutia, rozhodnutia výboru a rozsudku najvyššieho súdu, pretože sa nestotožnili s jeho návrhmi, keď konštatoval, že „*tento záver je podľa môjho názoru nesprávny, pričom zároveň porušuje moje základné práva...*“.

9. Podľa sťažovateľa bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, pretože *„nemal možnosť vyjadriť sa k žiadnemu dôkazu, nakoľko nemal možnosť sa so žiadnym z tvrdeným dôkazov priamo, ani nepriamo oboznámiť... nemal ani možnosť nahliadnuť do spisu ani len k tej časti bezpečnostného spisu, ktorá nijako nebola dotknutá utajovanými skutočnosťami“*.

10. Na základe týchto skutočností je sťažovateľ toho názoru, že úrad a výbor nerešpektovali nálezh ústavného súdu IV. ÚS 308/2011 z 25. januára 2012, podľa ktorého dôvodom na absolútne obmedzenie prístupu k spisu a dôkazom nemôže byť len všeobecne konštatovaný bezpečnostný záujem štátu, pričom uviedol, že prístup k dôkazom, pokiaľ nie sú utajovanými skutočnosťami, môže byť obmedzený len v najnevyhnutnejšej miere nožnej miere, avšak s potrebou zabezpečenia mechanizmu dodržiavania práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa sťažovateľa *„konanie pred úradom i výborom predstavovalo interpretáciu a aplikáciu právnej úpravy Zákona na ochranu utajovaných skutočností v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu a aplikácie práva“*.

11. Súčasne toto konanie podľa sťažovateľa *„predstavovalo zásadné porušenie základných práv... a ústavných princípov, čo zakladá nezákonnosť postupu dotknutých orgánov, ako aj vecnú nepreskúmateľnosť a protiústavnosť ich rozhodnutí vydaných na základe takéhoto konania. Najvyšší súd aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam žalobu na preskúmanie Rozhodnutia Výboru ako neodôvodnenú zamietol, pričom v bode 71 napadnutého rozhodnutia uviedol, že prvostupňové Rozhodnutie ako aj rozhodnutie Výboru sú správne a boli vydané v súlade so Zákonom o ochrane utajovaných skutočností.“*

12. V sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť, nedostatočne zistený skutkový stav a hodnotenie dôkazov. Konštatoval, že podľa jeho názoru je napadnuté prvostupňové rozhodnutie nepreskúmateľné, pretože *„nie je možné zistiť, čo v skutočnosti viedlo konajúce správne orgány resp. súd k prijatiu názoru o existencii... vzťahov Sťažovateľa s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Nie je možné rámcovo zistiť o aký vzťah malo ísť, s akými osobami, ani na podklade akých skutočností mali byť takéto vzťahy preukázané.“*

13. Podľa názoru sťažovateľa správne orgány nevykonali dostatočné dokazovanie, dôkazy nepreverili, čo sa týka ich správnosti, aktuálnosti a relevantnosti. Ako uvádza sťažovateľ, úrad aj výbor mu odmietli sprístupniť mená osôb a vyjadriť sa k týmto osobám z prostredia organizovaného zločinu, na ktoré mal mať údajne prepojenie.

14. Podľa tvrdenia sťažovateľa správne orgány na jeho návrh ani takýmto spôsobom nepostupovali, „ a preto je možné dotknuté rozhodnutia považovať za nezákonné pre ich nepreskúmateľnosť, pričom s týmito rozhodnutiami sa v bode 85 rozsudku stotožnil aj najvyšší súd... a tak nemohli spoľahlivo zistiť skutkový stav veci a kvalifikovane rozhodnúť“.

15. Následne podľa sťažovateľa „úrad aj výbor založili svoje rozhodnutia na nijak nepreverených listinných dôkazoch... pričom ich obsah nijako neinterpretovali vo vzťahu k prijatiu svojho záveru, pričom takéto rozhodnutia odobril najvyšší súd“.

16. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že z uvedených skutočností vyplýva, že prvostupňové rozhodnutie, rozhodnutie výboru, ako aj napadnuté rozhodnutie nevychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. Namieta vykonanú správnosť správnych úvah a tvrdí, že úplne absentovalo hodnotenie dôkazov.

17. Tieto vady sa podľa sťažovateľa tak premietli aj do odôvodnení, v ktorých absentujú zákonné náležitosti, čo ich bez ďalšieho robí nepreskúmateľnými, a teda nezákonnými.

18. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„ I. Základné právo obchodnej spoločnosti Dopravné stavby, a.s. na:

-súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky,

-právo na súdnu a a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd,

-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd,

-spravodlivý proces na prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 3Snr/2/2017, p o r u š e n e boli.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 3Snr/2/2017, z r u š u j e a v e c v r a c i a n a d'alsie konanie.“

II.

19. Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

20. Podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide aj vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to aj pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa nenamietalo (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, II. ÚS 27/07).

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.“

24. Podľa čl. 36 listiny „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch ustanovených na inom orgáne. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa Listiny. Každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.“

25. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“

26. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny „každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.“

27. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.“.

28. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, III. ÚS 529/2017).

III.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru k rozsudkom najvyššieho súdu

29. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom stanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/01).

30. Pokiaľ ide o základné práva a slobody podľa čl. 142 ods. 1, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci k všeobecných súdov. Podľa čl. 144 ods. 1 a 2, a tiež čl. 152 ods. 4 ústavy sú všeobecné súdy zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd.

31. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na súdnu ochranu nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane dovolacieho konania a či konania o odvolaní. Z tohto vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať o nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádiá civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

32. Ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 77/04, II. ÚS 157/06, I. ÚS 122/07, III. ÚS 27/08, I. ÚS 421/08, II. ÚS 24/09, I. ÚS 252/2012, I. ÚS 27/2017). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva.

33. Z relevantnej časti napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd odmietnutie o preskúmaní zákonnosti žalovaného rozhodnutia o odvolaní výboru odôvodnil, „*námietky žalobcu uvedené v žalobe, ako zistil najvyšší súd, sú totožné s námietkami, s ktorými sa vysporiadal žalovaný. Žalobca v konaní namietal, že nemal možnosť sa oboznámiť s celým spisom a náležite sa k jeho obsahu vyjadriť, čím mu bola odňatá možnosť sa náležite brániť. Okrem toho žalobca namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia, skutočnosť, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci nevykonaním ďalšieho dokazovania, napr. vykonaním bezpečnostného pohovoru žalobcu. Rozhodnutiu*

žalovaného vyčítal, že nespĺňa zákonom predpísané náležitosti... senát najvyššieho súdu zistil, z bezpečnostného spisu NBÚ, že právny zástupca žalobcu požiadal o nahliadnutie do spisu. Úrad zažiadal listami z 21. novembra 2013 č. p.: Nnbú-v-3036/2013-SP-OEP a č.p.: NBÚ – v -3037/2013 – SP – OEP vedúcich, do ktorých pôsobnosti utajované skutočnosti patria, o zaslanie stanoviska k možnosti oboznámenia sa s utajovanou skutočnosťou právnym zástupcom žalobcu. Vedúci listom č. SP-OBP-928-20/2013-B z 28. novembra 2013 a listom č.p.: NBÚ-V-3037-1/2013 zo 17. decembra 2013 oznámili úradu, že neudelujú súhlas právnemu zástupcovi s jednorazovým oboznámením sa s utajovanými skutočnosťami. Člen štatutárneho orgánu nemá oprávnenie ani na jednorazové nahliadnutie do predmetného spisu, nakoľko nie je oprávnenou osobou taxatívne uvedenou v ustanovení § 35 ods. 2 zákona.“.

34. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že posúdenie otázky bezpečnostnej spoľahlivosti je vecou správneho orgánu, ktorá musí byť podložená skutkovými zisteniami a musí vychádzať zo zákonných medzí. Oblasť povolenej úvahy (správne uváženie) je v správnom práve pomerne široká. Ako však konštatoval najvyšší súd, „správny orgán však nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Ak je v súlade s pravidlami logického uvažovania a ak podmienky takejto úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu (mutatis mutandis Boh. Admin. 589/20 a Boh. Admin 949/21). Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný vo výroku preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, nakoľko bolo u neho zistené bezpečnostné riziko, a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čím podľa § 46 písm. c) zákona vydal rozhodnutie v súlade s právnou normou ustanovenou v § 26 ods. 3 zákona č. 2015/2014 Z. z. keď vo výroku spôsobom určitým zrozumiteľne formuloval predmet konania tak, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, pretože bolo u neho zistené bezpečnostné riziko, a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami

z prostredia organizovaného zločinu, čím žalobca prestal splňať podmienku na vydanie potvrdenia, t. j. presne špecifikoval podmienku, ktorú nesplnil.“.

35. Ako konštatoval najvyšší súd, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je aj utajovaný spis, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu „*bolo preukázané že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov najvyšší súd nezistil právne pochybenie ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia...vykonanie bezpečnostného pohovoru ani neprichádza do úvahy pri vykonaní bezpečnostnej previerky právnickej osoby. Inštitút bezpečnostného pohovoru sa nachádza v druhej hlave, druhej časti zákona, ustanovenie upravujúce postavenie podnikateľa je zaradené v tretej hlave druhej časti. V tretej hlave sa nenachádza ustanovenie, ktoré by odkazovalo na použitie ustanovenia § 25 zákona. Z uvedeného vyplýva záver, že bezpečnostný pohovor je možné vykonávať len u fyzických osôb, resp. mohlo by ísť o člena štatutárneho orgánu, avšak len v rámci jeho personálnej previerky, nie previerky právnickej osoby ako celku.“.*

36. Najvyšší súd tiež konštatoval, že „*v súčasnosti platný a účinný zákon č. 215/2004 Z. z. vyžaduje vydanie rozhodnutia s náležitosťami uvedenými v § 26 ods. 3 zákona, pričom obe napadnuté rozhodnutia tieto náležitosti obsahujú“.*

37. Preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by dokazovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní proti rozhodnutiu výboru sťažovateľa nemajúci oporu v zákone. Ústavný súd nepovažuje právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil zamietnutie žaloby žalobcu, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade zákona o ochrane utajovaných skutočností, ktorý by popieral jeho účel a zmysel.

38. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06, II. ÚS 134/09).

39. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu a z ústavy ani dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zvlášť zaoberať každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (I. ÚS 56/01).

40. Ústavný súd tiež pripomína, že aj Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúci princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať rozhodnutia, na ktorých sú položené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom (rozsudok z 21. 1. 1999 Garcia Ruiz v. Španielsko).

41. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2018